

ANTE STAMAC

Feledd, feledd...

*Feledd az ezüstlő esőket, feledd
október törékeny hullámaid,
a nappalok tört fényű álmait,
s a rózsák szavát, mely csöndnél csöndesebb.*

*Feledd mindazt, mit a szerelem mesél:
az ismert, nem ismert s titkos helyek
forradások lesznek, bűvös hegek –
és fanyar só marja mindet szertesztét.*

*Mert suttogás sem szállhat, ha szárnyatlan,
ahogy rózsá sincs, ha alakja nincsen:
álom marad csak, kontúr, sárga szappan.*

*De örök most is az első jel, mint isten
alkotta kép – csöppnyi arc lángja lobban:
Francesca Lovornik, megigézettén.*

DARKO SUVIN

Árnyak

*Halottaink visszajárnak. Fenyőkoszorúval
és gyertyagyújtással illik adózni nekik.
Lobognak a lángok: ópapa, ómama,
kérünk titeket, zablázzátok meg a tehenet,
nyergeljétek meg a bikát, és hörpintsetek velünk
pálinkát, ebben a fényben.*

*Számon kéritek: műveitekkel s életetekkel
mit cselekedtünk? Mért omlanak le a sáncok?
Kik dőzsölnek a hegyeken trónoló palotákban?
Ki követel vért, érdekből, a béke korában,
hogy testvért öljön a testvér?
S túl sok-e az éhes gyermeki száj?*